

Sygn. akt IV Ka 333/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2014r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział IV Karny- Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Winkler – Galicka

Sędziowie: SO Dariusz Śliwiński

SR del. do SO Agnieszka Ciesielska

Protokolant: aplikant radcowski A. K.

przy udziale D. M. (1) Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu

po rozpoznaniu w dniu 17 lipca 2014r.

sprawy T. M., G. W. oskarżonych z art.62 ust.1 Narkomania i przeciwdziałanie w zw. z art. 12 kk i inne, na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora od wyroku Sądu Rejonowego w Wągrowcu z dnia 30 grudnia 2013r. sygn. akt. II K 905/13

1. Utrzymuje zaskarżony wyrok w mocy uznając apelację za oczywiście bezzasadną.
2. Kosztami postępowania odwoławczego obciąża Skarb Państwa.

D. M. (2) W. A. Ciesielska

Sygn. akt IV Ka 333/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 grudnia 2013 r. Sąd Rejonowy w Wągrowcu w sprawie sygn. akt II K 905/13 uznał G. W. za winnego tego, że na początku marca 2012 r. w m. B., gm. B. działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wykorzystując sposobność w postaci cyklicznych spotkań z M. O., trzy razy wszedł w posiadanie środków odurzających pod postacią łącznie 3 g marihuany o łącznej wartości 90 zł, w ten sposób, że narkotyk ten kupował od niego każdorazowo w ilości 1g i każdorazowo za kwotę 30zł, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w zw. z art. 12 k.k. i wymierzył oskarżonemu karę 5 (słownie: pięciu) miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (słownie: dwudziestu) godzin miesięcznie.

Tym samym wyrokiem Sąd Rejonowy uznał T. M. za winnego tego, że w okresie od początku czerwca do końca lipca 2012 r. w m. B., gm. B. działając wbrew przepisom ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, wykorzystując analogiczną sposobność w postaci cyklicznych spotkań z M. O., cztery razy wszedł w posiadanie środków odurzających pod postacią łącznie 4 g marihuany o łącznej wartości 120 zł, w ten sposób, że narkotyk ten kupował od niego każdorazowo w ilości 1g i każdorazowo za kwotę 30 zł, tj. o przestępstwo z art. 62 ust. 2 ustawy z dnia 2 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, w zw. z art. 12 k.k. i wymierzył oskarżonemu karę 7 (słownie: siedmiu) miesięcy ograniczenia wolności, z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (słownie: dwudziestu) godzin miesięcznie.

O kosztach procesu Sąd Rejonowy orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 roku, Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zwalniając oskarżonych w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, w tym opłaty.

Apelację od powyższego wyroku wniósł Prokurator, zaskarżając go w całości, zarzucając mu obrazę przepisów postępowania, tj. art. 335 § 1 k.p.k., która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, poprzez zwolnienie w całości oskarżonych od zapłaty kosztów sądowych na rzecz Skarbu Państwa – mimo uprzednich uzgodnień w trybie art. 335 § 1 k.p.k. z oskarżonymi, iż mają oni ponieść w całości koszty sądowe i opłatę sądową.

W konsekwencji Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja Prokuratora jest oczywiście bezzasadna i jako taka nie zasługuje na uwzględnienie.

Na wstępie Sąd Okręgowy pragnie przypomnieć treść przepisu art. 335 § 1 k.p.k. obowiązującego w dniu 23 sierpnia 2013 r., a więc w dacie poczynienia przez Prokuratora i oskarżonych uzgodnień co do wymiaru kary i środków karnych, a także zasad ponoszenia kosztów procesu i opłaty sądowej (k.73-74; 81-82). Zgodnie z ówczesnym brzmieniem tego przepisu: prokurator może umieścić w akcie oskarżenia wnioski o wydanie wyroku skazującego i **orzeczenie uzgodnionych z oskarżonym kary lub środka karnego** za występki zagrożony karą nieprzekraczającą 10 lat pozbawienia wolności bez przeprowadzenia rozprawy, jeżeli okoliczności popełnienia przestępstwa nie budzą wątpliwości, a postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte. Tutejszy Sąd zdaje sobie sprawę ze zmiany przepisów kodeksu postępowania karnego, wprowadzonych nowelą z dnia 27 września 2013 r., która weszła w życie z dniem 9 listopada 2013 r. Nie budzi jednak wątpliwości fakt, iż zapadłe w niniejszej sprawie uzgodnienia dotyczące wyroku wydanego w trybie art. 335 § 1 k.p.k. zostały dokonane przed datą tej zmiany i zgodnie z wówczas obowiązującym brzmieniem tego przepisu, przedmiotem porozumienia pomiędzy prokuratorem a oskarżonym mogły być jedynie zagadnienia związane z karą lub środkiem karnym a nie kwestia dotycząca zasad ponoszenia przez oskarżonego kosztów postępowania.

Wobec powyższego, jeżeli ugoda zawierała ustalenia dotyczące kosztów, to uzgodnienia takie nie były wiążące dla Sądu Orzekającego, a ich nieuwzględnienie nie powodowało jakichkolwiek konsekwencji dla bytu pozostałych części porozumienia Prokuratora i oskarżonych, w zakresie w jakim odnosiły się one do kary i środków karnych.

W ocenie Sądu Okręgowego, w zaistniałym stanie faktycznym, Sąd Rejonowy zobligowany był jedynie do uwzględnienia ustaleń zawartych w ugodzie mających za przedmiot kwestie kary i środków karnych, a nie zasad ponoszenia przez oskarżonych kosztów sądowych, co też trafnie uczynił. Sąd Rejonowy postąpił słusznie nieuwzględniając wniosku Prokuratora złożonego w takim kształcie, gdyż wniosek ten, w świetle ówczesnie obowiązującego art. 335 § 1 kpk przekraczał granice określone prawem procesowym.

Stanowisko takie zaprezentował również w jednym ze swoich orzeczeń Sąd Najwyższy, stwierdzając, iż zwolnienie oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów nie może być bowiem uznane za rażące naruszenie prawa procesowego, albowiem zgodnie z art. 335 § 1 k.p.k. uzgodnienie pomiędzy prokuratorem a oskarżonym może dotyczyć jedynie kar i środków karnych, nie zaś kosztów i opłat. W konsekwencji, nawet wówczas, gdy porozumienie obejmuje te kwestie, sąd nie narusza prawa procesowego orzekając co do nich odmiennie (tak SN w wyroku z dnia 7 lutego 2007 r., sygn. akt V KK 421/06).

Na marginesie Sąd Okręgowy chciałby również zauważyć, iż całkowicie zaskakujące jest zaskarżenie przez Prokuratora wyroku w całości, skoro poza punktem dotyczącym zasad ponoszenia przez oskarżonych kosztów sądowych i opłat, wyrok ten w całości odpowiada treści porozumienia Prokuratora z oskarżonymi w dniu 23 sierpnia 2013 r., zawartego następnie w akcie oskarżenia z dnia 26 września 2013 r.

Z powyższych względów Sąd Okręgowy na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., utrzymał w mocy zaskarżony wyrok, nie znajdując jakichkolwiek podstaw do jego uchylenia do ponownego rozpoznania.

O kosztach Sąd Odwoławczy orzekł jak w pkt 2 wyroku.

SSR Agnieszka Ciesielska SSO Małgorzata Winkler- Galicka SSO Dariusz Śliwiński